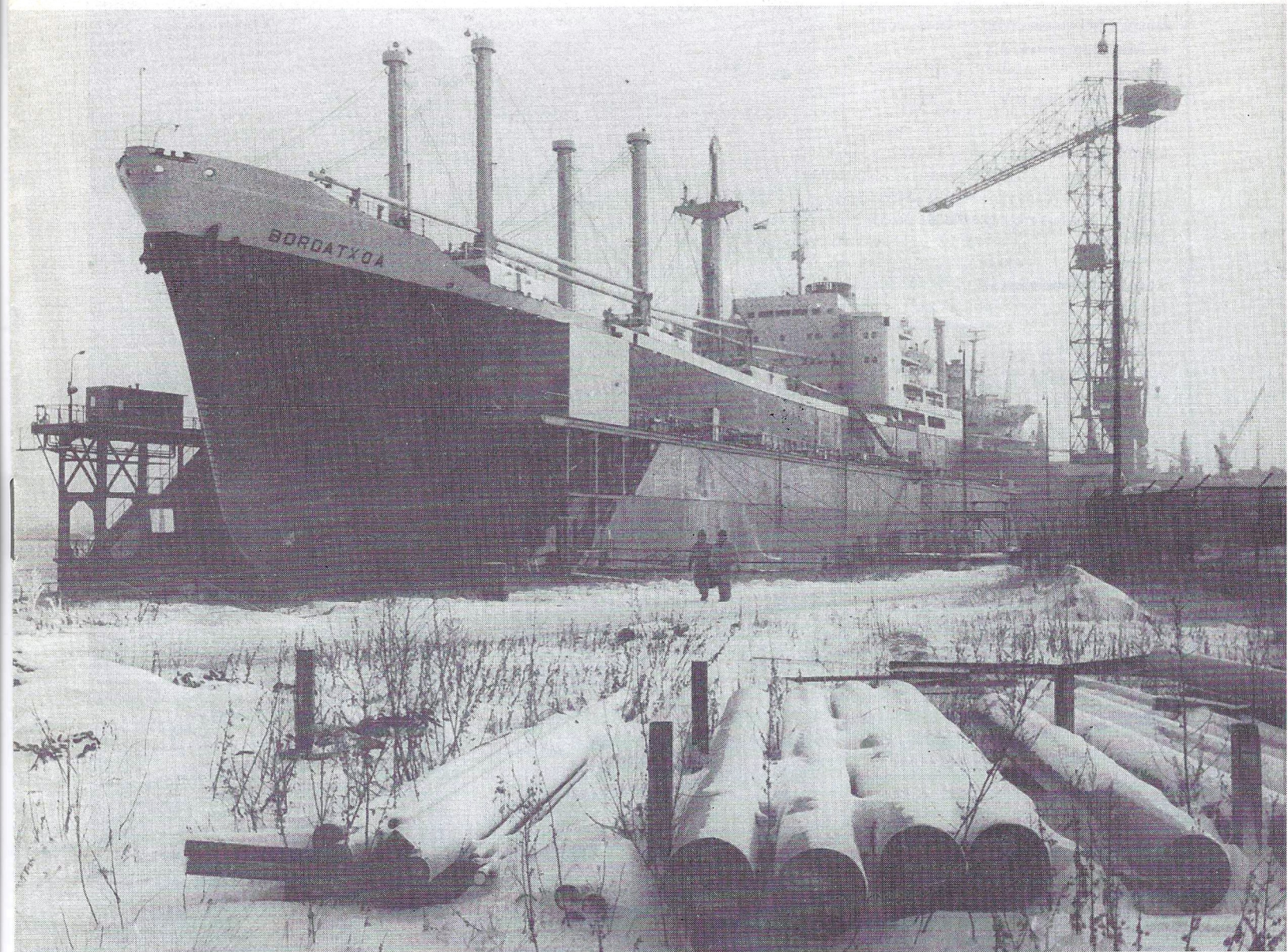

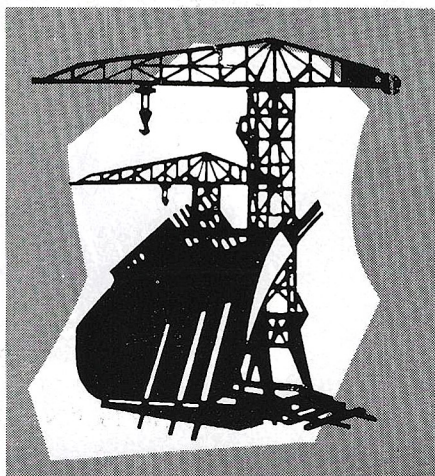
Boele-nieuws

PERSONEELBLAD VAN
BOELE'S SCHEEPSWERVEN EN MACHINEFABRIEK B.V.
D. v. d. WETERING B.V.

FEBRUARI 1979 No. 209

Boele - nieuws

Uitgave ten dienste van het personeel van

**Boele's Scheepswerven
en Machinefabriek B.V.
Bolnes**

**D. v. d. Wetering B.V.
Rotterdam**

Hoofdredakteur:

J. G. van Beek
Telefoon Rotterdam 010-134862
Telefoon Ridderkerk 01804- 18555
toestel 2014

Redaktiekommissie (alf.)

Ing. M. J. de Bel
E. H. Koch
Ir. M. J. v. d. Wal
A. C. v. d. Wouden

BIJ DE VOORPLAAT:

Winter op de werf.

Zonder toestemming van de redactie mogen geen artikelen, geheel of gedeeltelijk, worden overgenomen.

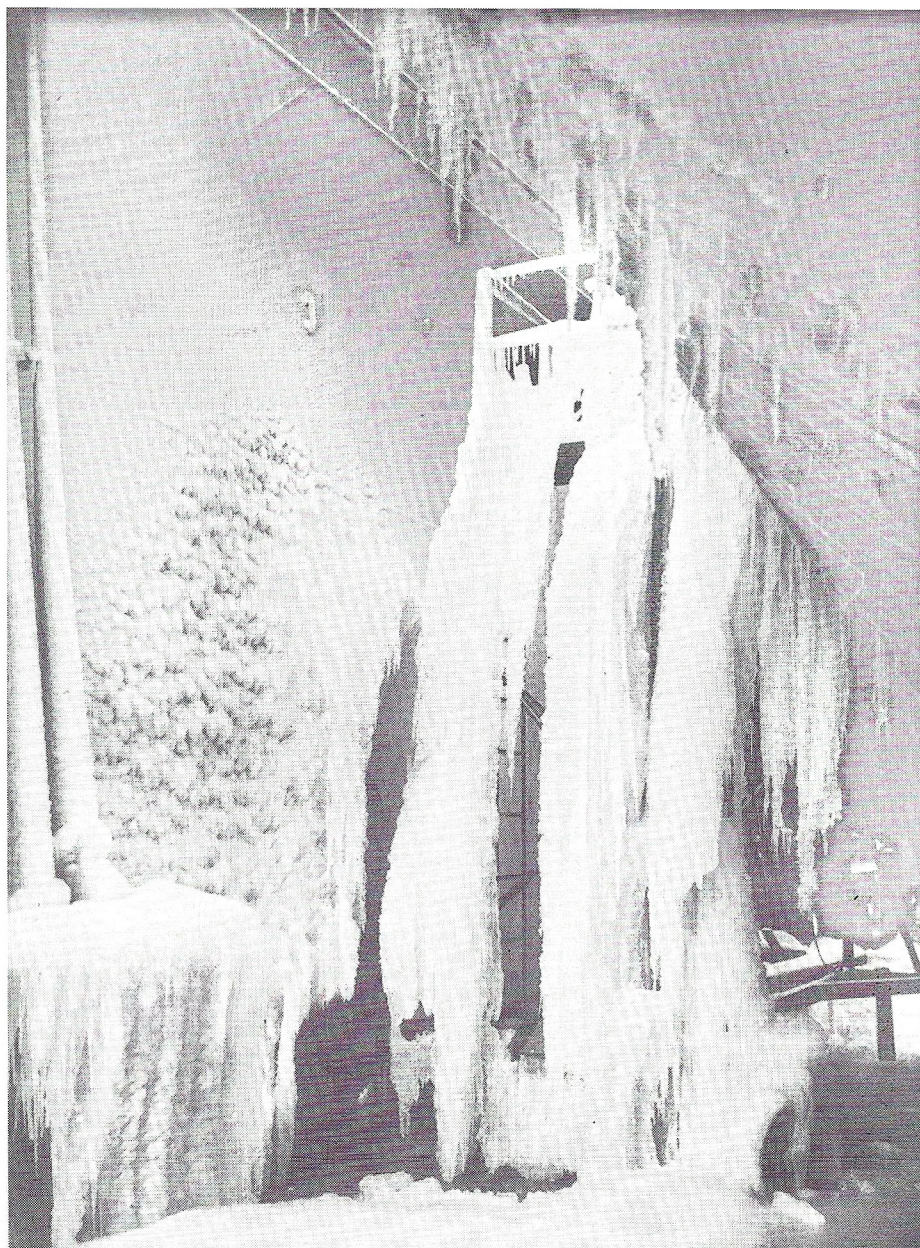
*Druk:
Benedictus - N.D.U. - Rotterdam*

Deze prachtige ijsbarrière ontstond in dok II door bevrozend koelwater van de „Bordatxoa”.

Zeker, de barre winter, waarop het jaar 1979 ons vooral in haar eerste weken vergastte, brengt veel troep, ongemak en overlast. Maar daarnaast zorgt hij toch ook vaak voor prachtige tafereelen in de natuur. Zelfs op de werf.

Ook daarvoor past **een open oog.**

Winter op de werf.

Open oog

We zitten in een moeilijke tijd. Daar weet U alles van. Misschien wel meer dan U lief is.

Want, mensen wat worden we via de televisie, radio en krant niet bestookt met paniekerige meldingen over werkloosheidscijfers, bedrijfssluitingen, bedrijfsbezettingen en zo.

We kunnen ons daarom levendig voorstellen, dat U het niet op prijs stelt om ook nog eens een keer via Uw personeelsblad met al die sombere zaken geconfronteerd te worden.

Doen we dan ook niet. We gunnen dat gaarne aan de grote nieuwsmedia en beperken ons in ons bescheiden personeelsblad tot de eenvoudige constatering, dat we – anno 1979 – knap moeilijke tijden doormaken.

Moeten we het daarbij laten?

Zijn we soms struisvogels, van welke beesten algemeen bekend is, dat zij de hoogst aanvechtbare eigenschap hebben om hun kop in het zand te steken zodra er gevaar dreigt?

Met andere woorden: zijn we bereid om van ons af te bijten of laten we ons de zakken aanleunen? Zijn we bereid om tegen de wind in te knokken of laten we ons gewillig door de wind meevoeren?

Er is maar één antwoord mogelijk: „**We doen niet aan struisvogelpolitiek**”. Dat leidt tot niets. We houden open oog voor de wel zeer moeilijke economische omstandigheden, waaronder het bedrijfsleven – Boele niet uitgezonderd – het hoofd boven water moet zien te houden. En wie blijven over het algemeen boven water?

Dat zijn de bedrijven, waar men dat „open oog” heeft. Open oog voor de huidige moeilijke omstandigheden, maar vooral „open oog” voor het belang van diegene, waarvoor wij direct werken. Dat is de reder. Onze klant.

De reder stuurt zijn schip niet, omdat dat schip zo graag naar Boele gaat. Liever kwam dat schip hier nooit. Het komt, omdat het moet. Precies eender, zoals wij ons autootje naar de garage brengen voor een reparatie of onderhoudsbeurt. Hoe eerder we de auto terug hebben, hoe liever het ons is. Mocht de auto niet op de afgesproken tijd klaar zijn, dan worden we kwaad. En o wee, o wee, als ze iets fout gedaan hebben aan ons eigendom. O wee, als ze de zaak verslonsd hebben. Dan zetten we geen poot meer over de vloer bij die garagehouder . . . nooit meer!

Collega's, zo denkt de reder ook over zijn garage . . . de werf.

Daar moeten we ons allemaal van bewust zijn en blijven. En er ook naar handelen.

Al ons werk leidt maar naar één punt: de klant.

Het maakt hierbij geen enkel verschil welke functie men uitoefent. Of U direct aan het schip werkt, of U in een magazijn staat, of U schrijft, tekent, last, rijdt of wat dan ook, alles leidt tot . . . de klant. Hij gaat naar de garage, die hem snelle en kwalitatief goede service verleent. En als het effe kan . . . tegen redelijke prijs.

Als in alle geledingen van ons bedrijf het oog meer dan ooit open blijft, en we daar ook naar handelen, nou, dan blijven de auto's best onze garage binnenrijden.

Beeld van de fraaie betimmering.

Vakmanschap is meesterschap

Vakmanschap is meesterschap

Een mooie slagzin, die vandaag vooral gebruikt wordt om ons er van te doordringen dat een Grolsch-pilsje een meesterlijk produkt is, dat op vakkundige wijze wordt gebrouwen.

Best mogelijk, maar we hebben een veel beter voorbeeld bij de hand, dat ons meer aanspreekt. Dat is het staaltje vakman-

schap, dat onze timmerlieden vorig jaar in Den Haag lieten zien.

Ons bedrijf slaagde er namelijk in beslag te leggen op een omvangrijke opdracht, nl. een luxe wand- en interieurbetimmering in het pand Herengracht 9 te 's-Gravenhage.

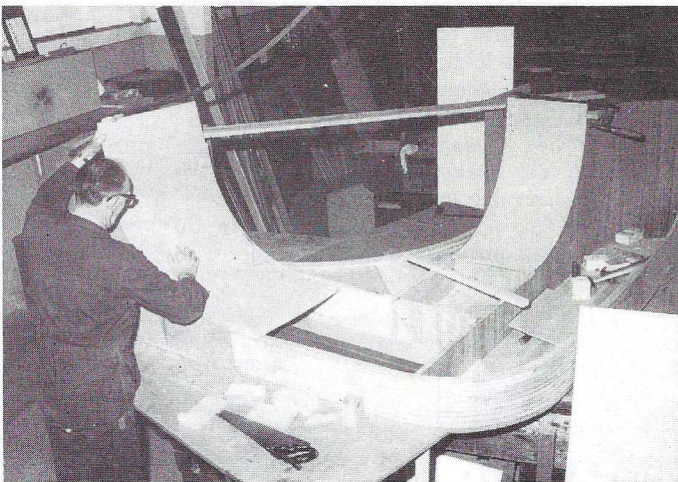
Deze opdracht kwam tot stand door contacten van ons bedrijf met het Bouw- en

Aannemingsbedrijf Van Spee te Rotterdam.

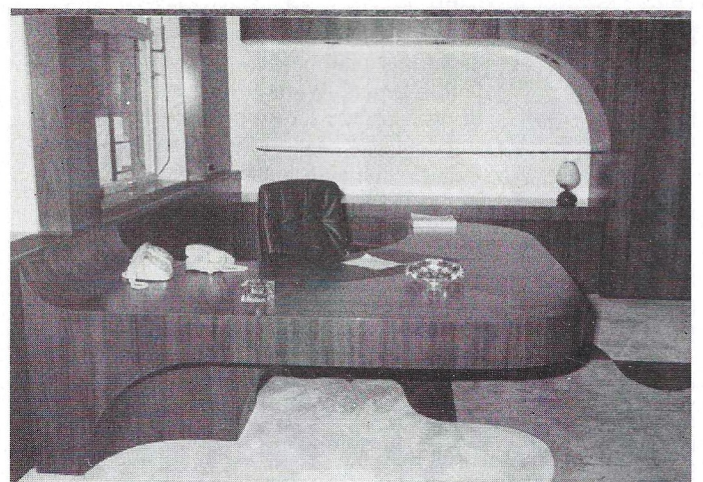
Dit bedrijf had een opdracht gekregen om voor het Algemeen Service Bureau (A.S.B.) een grote verbouwing uit te voeren aan eerdergenoemd pand.

Daar men niet over de nodige capaciteit beschikte om de gecompliceerde wand- en interieurbetimmering uit te voeren, werd

J. de Hek in de beginfase van wat uiteindelijk ...

dit moest worden: een monumentaal bureau.

deze opdracht aan onze timmerloods verstrekt.

De verbouwing is uitgevoerd onder auspiciën van het architectenbureau Koning te 's-Gravenhage, welk bureau zowel de bouwkundige- als de interieurbetimmeringen ontworpen heeft.

Het werk aan het interieur op de benedenverdieping bestond voor ons uit het vervaardigen van een aantal dubbele kasten, samengesteld uit wengé, met beige formica beplakte deuren, binnenzijde van de kasten gefineerd met blank essen, convectorkastbetimmeringen van dezelfde samenstelling en een gehele wengé achterwandbetimmering.

Op de tweede verdieping wordt de grote vergaderzaal gescheiden door een met Frans noten gefineerde scheidingswand voorzien van dubbele deuren (beplakt met leer), glaspanelen en twee grote vitrines.

Op dezelfde verdieping is in de directiekamer en de kamer van de secretaresse een zeer luxueuze wand- en interieurbetimmering ontworpen eveneens van Frans noten.

Deze kamer heeft de onhebbelijkheid geheel rond en gebogen te zijn, wat in de timmerloods de nodige problemen heeft opgeleverd. Veel buigwerk moest uitgevoerd worden met voorgefabriceerde malen. Dat was vooral het geval bij het mo-

In de wand links bevindt zich een schuifdeur. Druk op de knop en de deur gaat dicht.

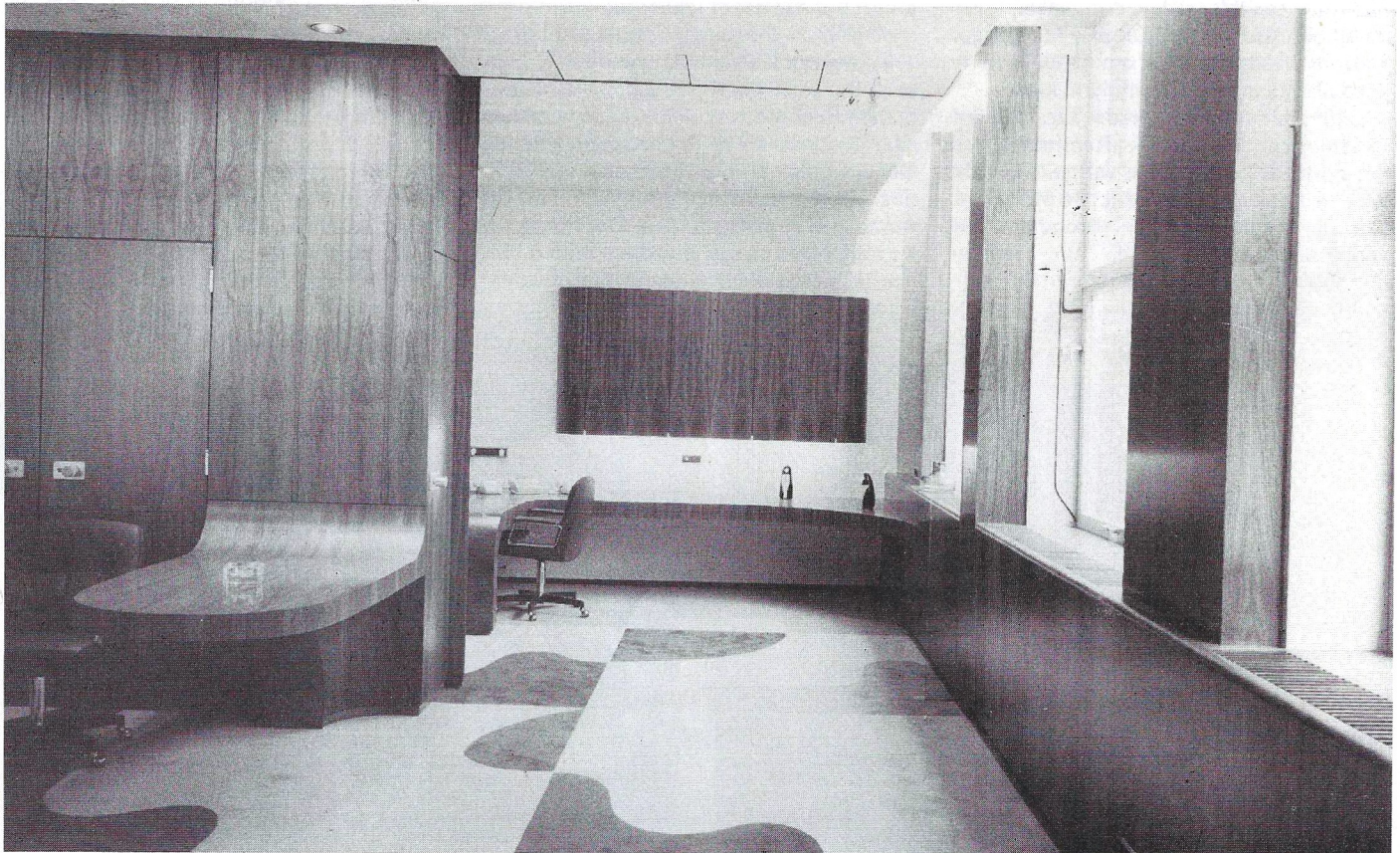
De gezellige bar.

numentale schrijfbureau. De scheidingswand tussen directie- en secretaressekamer bestaat uit een grote gefineerde elektrisch bediende schuifwand, terwijl de toegang tot de directiekamer vanuit een met noten gefineerde wandbetimmering in de hal verkregen wordt door wijd openslaande deuren beplakt met bruin leer.

Op de bovenste verdieping is een bar in-

gericht, welke is vervaardigd van massief eiken paneelwerk. Met de daarbij passende sfeervolle verlichting een zeer geslaagd geheel.

Dank zij een goede samenwerking tussen alle partijen werd een gecompliceerd werkstuk, waarover de opdrachtgever bijzonder tevreden is, tot een goed einde gebracht.

Mars via Zeedijk naar Donckselaan

De belangstelling voor de traditionele puzzels in de Kerstuitgave van Boele-Nieuws is nog steeds heel groot. Dit jaar kwamen in totaal 540 oplossingen binnen en daarmee zullen we best wel koploper zijn in den lande.

Onder het toezien van de heer J. Küppens Groot werd de prijstrekking op de gebruikelijke wijze verricht en als resultaat daarvan mochten we op de laatste werkdag van 1978 een tocht ondernemen, die ons binnen de gemeentegrenzen hield.

We reden eerst naar de Prunuslaan te Ridderkerk en stapten uit voor de deur van no. 63. „Voorwaarts, mars”, riep Liesbeth Boele, die de leiding had, „hier woont Mars”. En jawel hoor, we waren bij onderhoudsbankwerker C. J. Mars, die de tweede prijs gewonnen had.

„Kom er in, zei de kleine Thérèse, die heel wat in haar mars had. „er wordt op u gewacht” en we stapten de smaakvol ingerichte woonkamer binnen. Mevrouw Mars – zo bleek – komt uit Drente, iets wat de ontactische redacteur deed vragen: „een hele overgang zeker, mevrouw, uit een plaggenhut naar zo'n mooi huis?” Waarop mevrouw een felle redevoering afstak over de schoonheid van het Drentse landschap, wat ons deed besluiten om Drente voorgoed als vakantiebestemming te kiezen.

„Afmars” commandeerde Liesbeth en we stootten door tot de Rembrandtweg om op no. 225 binnen te vallen, waar de heer en mevrouw L. Zeedijk, 3e prijs, juist aan de maaltijd waren. Broodmaaltijd voor alle duidelijkheid. We wilden fatsoenshalve weer weggaan, maar mevrouw Zeedijk wist van geen wijken.

Prijstrekking

„Kom binnen”, gebod ze. „ben je helemaal betoeterd. U hebt toch wel eens meer een tafel met brood gezien?” Dat was wel waar, maar nog nooit een tafel met donker roggebrood, dik boter erop en daarop weer stroop, wat zag dat er lekker uit. We raakten aan de praat over Groningen, de geboorteprovincie van het echtpaar, moesten nu hier vernemen hoe mooi Groningen wel is, maar – en dat moet u ons bevestigen niet kwalijk nemen – we moesten steeds weer kijken naar die stroop. Sjonge-jonge, wat zag dat er lekker uit.

„Oprijzen, jongens”, beval Liesbeth en – na nog een laatste blik geworpen te hebben op u weet waarop – namen we hartelijk afscheid om vervolgens koers te zetten naar de mooiste weg in onze gemeente: de Donckselaan. We maakten onze opwachting op no. 18 in het gezin van 1e prijs winnaar M. van Gernerden. Dat trof, want we traden een hoogst muzikaal milieu binnen. Vader is slagwerker in een muziekvereniging, zoon Bram speelt trompet en

schoonzoon Henk verdient de kost als fluitist in de Marinierskapel. Dat is niet niks.

Het eerste prijspakket werd met voortvarendheid door mevrouw uitgepakt en uitgesteld op de tafel. Er was nauwelijks genoeg ruimte zoveel zat er in. Ze zwommen als het ware in de lekkernijen. Over zwemmen gesproken, onze prijswinnaar heeft vorig jaar op 57-jarige leeftijd zijn zwemdiploma nog gehaald.

Eén ding over de puzzels moeten we nog opbiechten. We zijn niet helemaal eerlijk geweest bij de prijstrekking. Toen we de derde prijs trokken bij de 6-8 jarigen dachten we, dat de oplossing foutief was „Moorts” stond er. Begrepen we niks van. Totdat de handigste onder ons, de heer Koch op het idee kwam om het achterstevoren te lezen. Inderdaad, toen stond er „stroom”. En omdat de oplosser, de zesjarige Rasimied Jahangier, helemaal uit Paramaribo komt, dachten we, nou ja, achterstevoren, daar zijn we niet onderstevoren van, we rekenen het goed.

Bij de eerste prijswinnaar.

Thérèse regelde het wel even.

De volledige uitslag was als volgt:

6 t/m 8 jaar

1. Peter de Vos, D. Kuyperstraat 66, Ridderkerk.
2. Anita Visser, Terspillstraat 31, Hendrik-Ido-Ambacht.
3. Rasimied Janhangier, de la Reystraat 142, Bolnes.

t/m 12 jaar

1. Willeke Hobbel, Schoolstraat 6, Den Bommel.
2. Gilte de Heer, Zwaluw 5, Ridderkerk.
3. Teus de Bruin, Waalsmondelaan 13, Alblasserdam.

Volwassenen

1. M. van Gemergen, Donckselaan 18, Bolnes.
2. C. J. Mars, Prunuslaan 63, Ridderkerk.
3. L. Zeedijk, Rembrandtweg 225, Ridderkerk.

„Zit er ook donker roggebrood in?”
vroeg L. Zeedijk.

„We zullen je missen, Teun”

Dat zei de heer Cieraad in een toespraak tot de op ons bedrijf populaire T. W. de Ruyter tijdens een bijeenkomst in de kantine op 22 december 1978. Veel vrienden en collega's waren daar aanwezig om afscheid van de populaire kraanmachinist te nemen.

„We zullen je missen, Teun”.

Geen holle frase. Zeker, niemand is onmisbaar en Teun de Ruyter maakt daarop geen uitzondering. Maar de zaak ligt bij hem wel anders. Want hij was op ons bedrijf in zeker opzicht een solist. Geen solist om op te vallen met een bijzondere prestatie, maar een solist die onopgemerkt een taak verrichtte ten dienste van anderen.

Teun was de man, die – gewapend met een fruitmand van het Sociaal Voorzieningsfonds – vele jaren collega's bezocht, die door ziekte of ongeval voor langere tijd uitgeschakeld waren. Hij deed dat omdat hij voldoening vond in dat opofferende werk. Hij deed dat ook in het besef, dat hij een deel van zijn vrije tijd daarmee zinvol besteedde en dat hij het zo nodige contact onderhield tussen de zieke en het bedrijf.

In dit licht bezien wordt het duidelijk dat „we zullen je missen” geen cliché is. Temeer nog, omdat men op Teun de Ruyter nooit tevergeefs een beroep deed om werk in het algemeen belang te verrichten. Zo was hij vele jaren bestuurslid en voorzitter van de personeelsvereniging en in die hoedanigheid altijd bereid om de handen uit de mouwen te steken.

Geen wonder, dat velen hem ten afscheid de hand kwamen drukken.

Bij het afscheid in de directiekamer werden nog eens herinneringen uit het verleden opgehaald. Vooral uit zijn kraanmachinisten-verleden. Alle soorten kranen heeft Teun in de loop van zijn 36 Boeljaren te bedienen gekregen. Stoomkranen, mobiele kranen, torenkranen.

„In een torenkraan”, onthulde Teun tijdens het afscheid van de directie, „ben ik eens een keer in slaap gevallen. 't Was niet druk, er waren geen hijsjes en ik was de vorige avond op een feestje geweest, dus

erg fit was ik niet. Kom, dacht ik, even op het bankje liggen, dat kan geen kwaad. Maar 't kon wel kwaad, want ik ben in een diepe slaap gevallen. Toen ze me beneden nodig hadden voor een hijsje gaf ik geen sjoego. Tja, die telefoons hadden we toen nog niet, zie je. Ze hebben op de kraan staan rammen om mijn aandacht te trekken, maar 't hielp niet. Toen werden ze ongerust. Ze dachten, dat er wat aan de hand was met me. Mijn broer is toen naar boven gekomen en vond me maffende. Ja, ik kan het nou gerust vertellen, want ik ga toch weg...” lachte Teun.

Mevrouw De Ruyter kreeg nu zelf een fruitmand.

Hefeiland bouwnr. 1068 een hoogst interessant karwei

In de vorige uitgave mochten wij u een omschrijving geven van bouwnr. 1067, het diepteverdichtingsvaartuig. We hadden alles behalve verondersteld, dat we ook in deze uitgave weer in staat zouden zijn om een nieuwbouwopdracht met u door te nemen. Want zo dik ligt de nieuwbouwmakrt niet met opdrachten bezaaid.

Hoe dan ook, bouwnummer 1068 is ge-

boekt. Het is een hefeiland. Soortgelijk aan het hefeiland, dat we vorig jaar onder no. 1064 bouwden voor de Bos en Kalis Groep en dat onder de naam „Dirk” in juni 1978 werd afgeleverd.

Wat uiterlijke verschijning betreft gelijken de opdrachten sterk op elkaar, maar er zijn toch een aantal belangrijke verschillen. In de eerste plaats de afmetingen.

want 1068 wordt heel wat groter. Kijkt u maar:

	bouwnr. 1064	bouwnr. 1068
lengte	45.00 m	40.00 m
breedte	23.50 m	40.00 m
holte	4.20 m	4.20 m

De ponton-oppervlakte van bouwnr. 1064 was 1.057,5 m², van bouwnr. 1068 wordt dat 1.600 m². Dat scheelt dus wel iets.

De vier poten leveren ook een groot verschil op. De „oude palen” waren 50 meter lang, de nieuwe poten zijn maar liefst 71 meter lang. Ze wegen bijna 300 ton per stuk.

Doel

Het doel, waarvoor de eilanden zijn ontworpen, is ook verschillend. Eiland „Dirk” is bestemd om bouwwerken uit te voeren in zee zonder daarbij gehinderd te worden door de bewegingen van de zee. Dat laatste geldt uiteraard ook voor eiland 1068, maar het doel wijkt af. Dit eiland dient om onderhouds- en reparatiewerkzaamheden uit te voeren aan booreilanden, die vaak onbemand zijn.

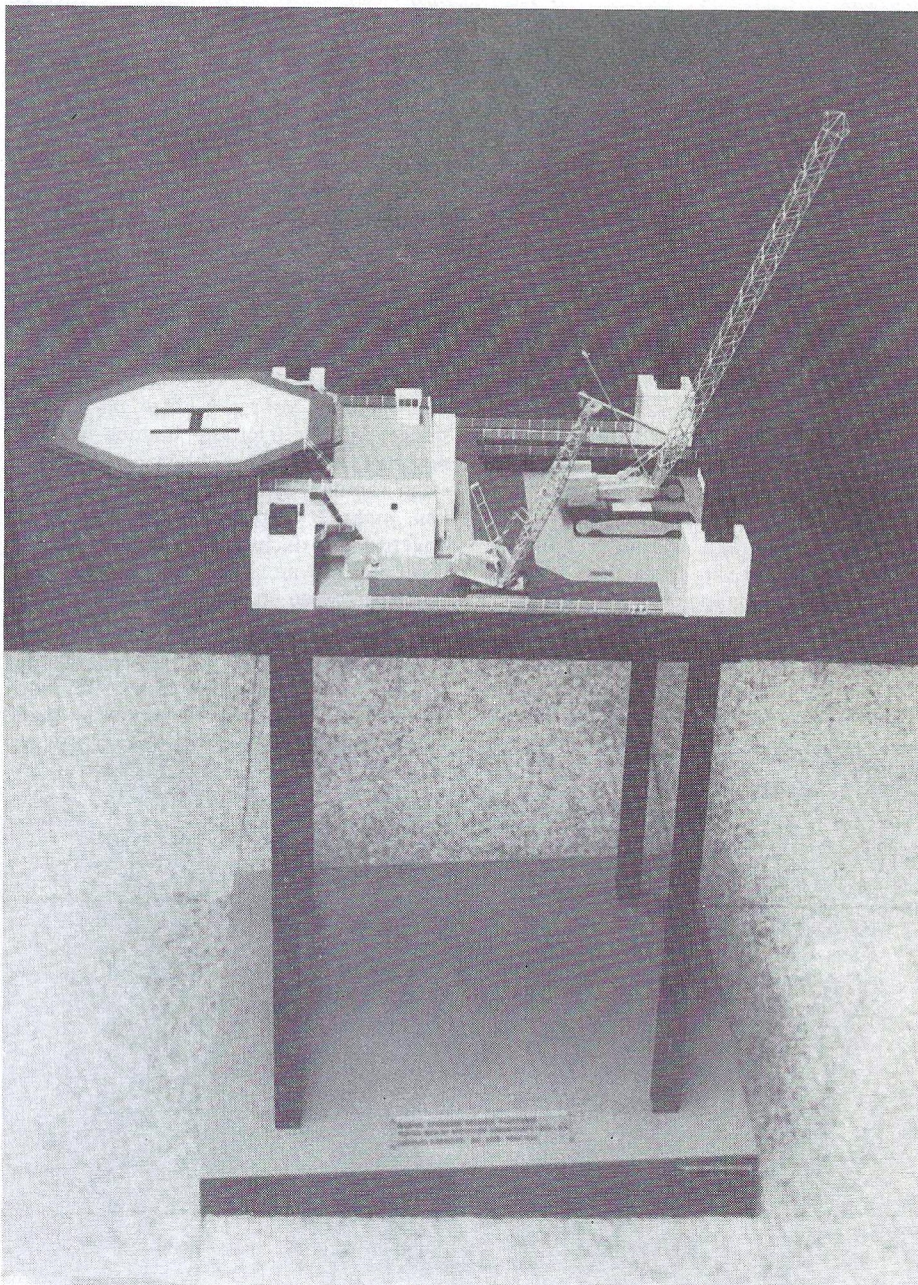
Het eiland wordt eenvoudig naast zo'n booreiland gezet en de verbinding tussen beide eilanden wordt tot stand gebracht door met de kraan een soort loopbrug te plaatsen. Die brug moeten wij ook maken. Zodoende wordt als het ware een grote werkplaats naast het booreiland gezet en de werkzaamheden kunnen een aanvang nemen.

Op de tekening, die ons ter beschikking werd gesteld door de ontwerper van dit en het vorige hefeiland (Marine Structure Consultants te Hardinxveld) is een duidelijk beeld hiervan gegeven.

Behuizing

Het eiland heeft een accommodatie voor 50 personen, maar er is in voorzien, dat daar uitbreiding aan gegeven kan worden. Als voor een bepaald karwei meer mankracht nodig is, kunnen accommodatie-containers geplaatst worden voor nog eens 50 personen. Die komen dan op de plaats van de grote kraan te staan, die dan voor deze gelegenheid thuis moet blijven.

In verband met het feit, dat het eiland

desnoods 100 man kan herbergen. is — ondanks de vaste accommodatie voor 50 man — de kombuis en messroom-capaciteit berekend op 100 man.

Op het dek komt een centraal controlehuisje te staan — u ziet dat net boven de dichtst bijzijnde poot — voor de besturing van de hydraulische installatie, die het eiland naar believen in op- en neerwaartse richting langs de poten kan verplaatsen.

Helikopzorgen

Er zijn nog enkele verschillen met het vorige hefeiland aan te wijzen. Het heli-copterdek bijvoorbeeld. „Dirk” had geen helidek. Voor het nieuwe eiland werd dit onontbeerlijk geacht vanwege de lange tijden, dat het eiland aan één karwei moet kunnen werken. Gemakkelijke en snelle bevoorrading en aflossingen zijn daarom geboden.

Een helidek dus. Geen gemakkelijke opgave, want — en dan kunt u eens zien voor welke puzzels de ontwerpers en de bouwer steeds worden geplaatst — de plaatsing van een helidek is aan voorschriften gebonden. Veiligheidsvoorschriften. U begrijpt, dat op de plaats waar een heli-copter moet landen, niet allerlei hinderpalen in de weg mogen staan. Maar

stelt u zich nu eens voor, dat het eiland moet werken bij een lage waterstand. Dan steken de palen een heel eind in de lucht!

Mag niet. Weet je wat, dan maken we zo'n constructie, dat het helidek verder van de palen afkomt en dus grotendeels boven het water uitsteekt, nog verder dan op de tekening. Dat is te doen. Maar... dan ontstaat een nieuw probleem. Het eiland moet van de ene plaats naar de andere verslept worden en wel over zee. Het risico, dat zo'n uitstekend helidek bij ruw weer door de golven kapot geslagen wordt, is dan levensgroot. Kan dus ook niet.

Wat dan wel? Nou, de oplossing is gevonden door het helidek verrijdbaar te maken. We zullen een vaste constructie maken, waarover het helidek naar voren en achter verschoven kan worden. Bij „palen in de lucht” zo ver mogelijk boven zee, bij verslepen zo ver mogelijk binnen boord.

Ziet u been in die poot?

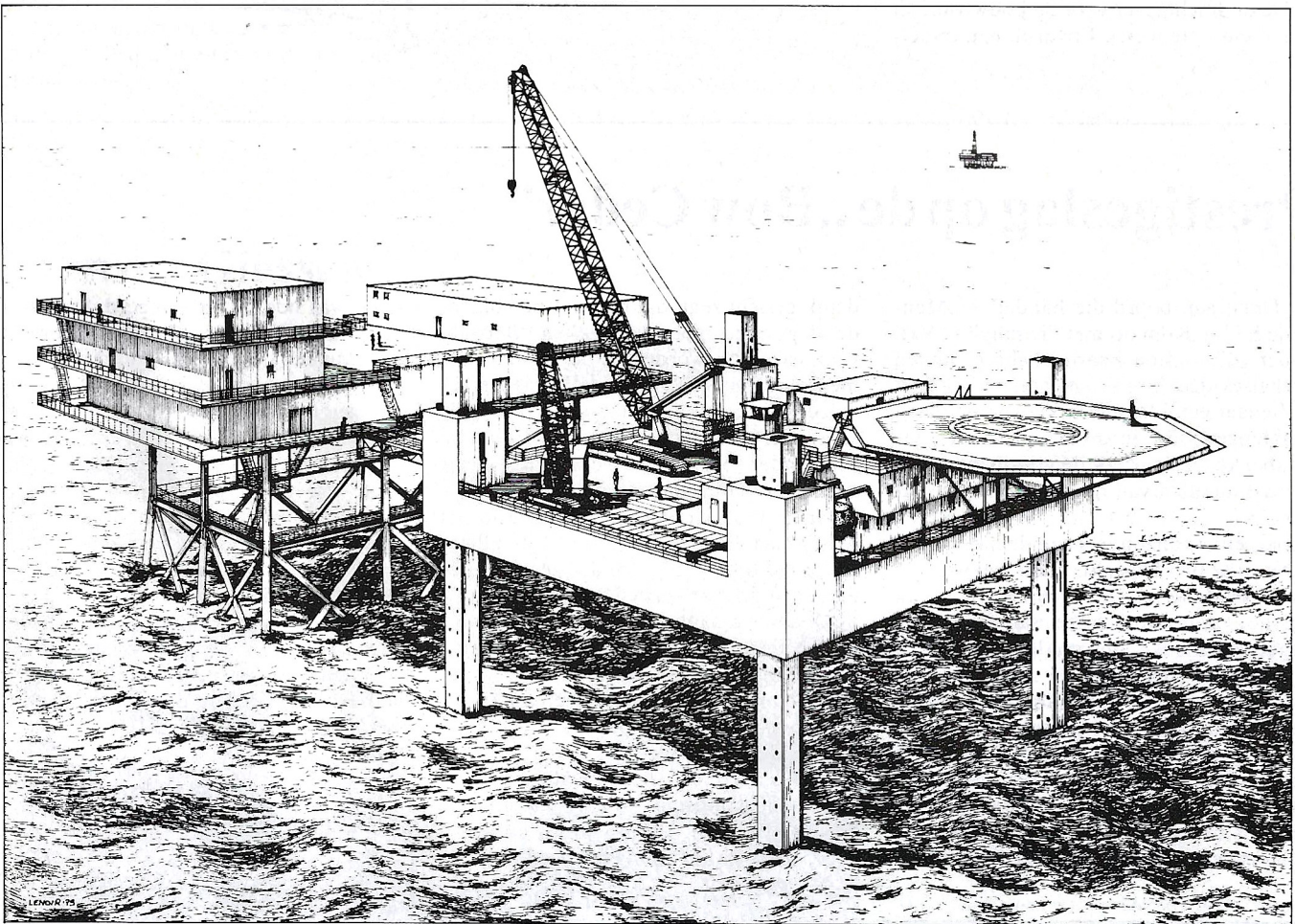
Een ander probleem, tevens ook weer een verschil met het vorige hefeiland, vormen de poten. Aan poten horen voeten. Maar „Dirk” heeft ze niet. Hij kan met zijn geringe afmetingen zonder voeten

door het leven. Bouwno. 1068 — met zijn pootjes van 71 meter — moet echter steviger met die poten op de grond staan en krijgt daarom verbredingen aan de onderkant van de poten. Voeten dus.

Allemaal goed en best, maar dan kunnen de palen — met voet — niet door de voor haar bestemde gaten van die vier „paalhuizen” op elke hoek. Dat is nogal logisch. De voeten zitten in de weg. Duidelijk is, dat de voeten dus naderhand apart er aan gemaakt moeten worden. Maar hoe fiets je zo iets voor elkaar, als die palen eerst geplaatst worden? Diep onder water voeten aan palen lassen, nee, daar zien we zelfs bij Boele geen kans voor.

Wat gaan we doen? Let op. De voeten worden van te voren aangebracht in de paalhuizen op elke hoek. Met de grootste bok die beschikbaar is, wordt de paal in het paalhuis gebracht tot aan de plaats waar de voet zit. Voorzieningen zijn getroffen, dat één lasser in het paalhuis de paal aan de voet kan vastlassen. De voet zat natuurlijk verankerd in het paalhuis, maar dat wordt dan losgemaakt en zo kan de paal — met voet — verder doorgevoerd worden.

Maar nou zijn we er nog niet. Die voet zit weliswaar vastgelast aan de paal, maar afdoende is dat niet. Hij moet ook aan de

buitenkant vastgelast worden. Tegenlas noemen ze dat. En dat kon niet van binnenuit. Er zou dus weer diep onder water gelast moeten worden en dat gaat ten enen male niet.

Hoe moet dat opgelost worden? U mag gerust proberen om zelf uit te knobbelen hoe deze situatie geklaard kan worden. Niet verder lezen dan. Hebt u daar geen geduld voor, oké, dan vertellen we u, hoe Boele's knobbelaars de zaak denken aan te pakken. En dan lijkt het ons het beste u te verzoeken uw blikken te richten op de tekening van het hondje, dat op de hem eigen elegante wijze zijn plasje doet.

Zo en niet anders gaan wij de tegenlas leggen. Eén poot wordt tot het hoogste punt opgetrokken zodat de voet boven water komt. Het eiland komt dus op drie poten te staan. We zullen er dan wel voor zorgen dat de ponton aan de tegenovergestelde kant van de opgetrokken poot geballast is, net zoals de hond zijn gewicht overbrengt op zijn drie poten om op stevige basis zijn richting trefzeker te kunnen bepalen.

Voor alle zekerheid zullen we toch nog een grote werkbak onder de ponton leggen.

Voorwaarden vooraf

De opdrachtgever voor de bouw van het hefeiland – te weten Foxdrill, een onder-

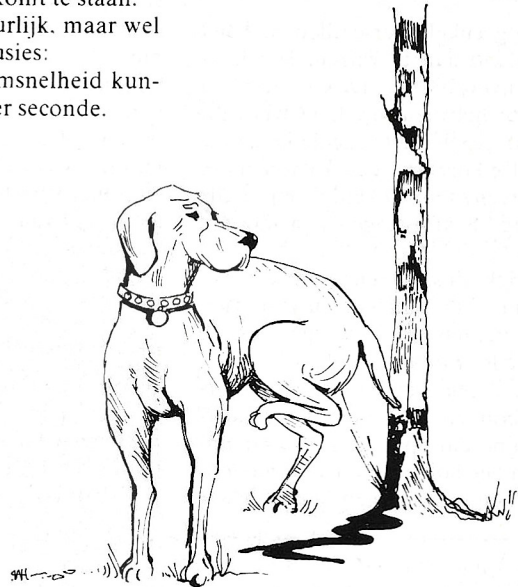
neming, die behoort tot de Vos-groep te Oldenzaal – weet wat hij wil. Hij weet natuurlijk precies, wat hij met zijn toekomstig eiland wil gaan doen en hij heeft zich gerealiseerd, dat zijn nieuwe bezit zodanig gemaakt moet worden dat hij straks niet voor verrassingen komt te staan. Hij zegt daarom tegen ontwerper en bouwster: hoor eens hier, mensen, jullie mogen voor mij dit project uitvoeren, maar hou er rekening mee, dat mijn eiland niet op een romantisch plekje in een verrukkelijk stille baai van de Stille Zuidzee komt te staan.

Hij zegt het anders natuurlijk, maar wel met o.a. de volgende conclusies: Het eiland moet een stroomsnelheid kunnen verdragen van 1.6 m per seconde.

Het moet een windsnelheid kunnen trotseren van 50 m per seconde gedurende één minuut, wat overeenkomt met windkracht 15, oftewel een zeer zware orkaan.

De hefcapaciteit (van ponton + uitrusting + „lading”) moet 2500 ton bedragen. Het eiland moet berekend zijn op een golfhoogte van 16½ meter. En zo nog wat dingen meer.

Je staat er nooit bij stil, maar het bouwen van zo'n hefeiland is toch eigenlijk een hele verantwoording, hè?

Prestigeslag op de „Bow Cedar”

„Draai aan boord die handel” - „Manetje bij” - „Kom op met die tang” - „Van onderen!” - „Een haartje lichten, houden zo, hatsekidée!”

Ziedaar een bloemlezing van werkdrukkingen, die in de avond van 11 december vorig jaar door de vrieslucht schalden uit monden van ijzerwerkers en branders.

Was er iets bijzonders aan de hand dan?

Nee, dat niet bepaald. Maar wel werd in die avondlijke en nachtelijke uren een staaltje van eendrachtige samenwerking weggegeven, dat er niet om loog.

't Speelde zich af op de „Bow Cedar”, één van de ons welbekende Odfjell-schepen. Aan dek van dit schip moest 125 meter aan bunkerleiding vernieuwd worden.

Niets bijzonders. Komt meer voor. Inderdaad. Maar 't wordt wel een beetje anders, als het schip 's avonds om zes uur aankomt en de inspecteur met een vriendelijk

gezicht zegt, dat de boot de volgende dag weer moet vertrekken. Bepaald verschrikkelijk wordt het, als op dat moment de koperslagerij overbelast is ten gevolge van een groot haastkarwei op de „Risanger”, dat geen uitstel kan dulden. Met andere woorden: we hadden maar anderhalve koperslager ter beschikking.

Maar... als de Odfjell-nood het hoogst is – welaan vrienden – dan is er allicht Boele-redding nabij. In dit geval in de vorm van ijzerwerkers en branders.

Al vóór de aankomst van de „Bow Cedar” hadden koperslagers en ijzerwerkers hun maatregelen genomen. Toen het schip statig door de van Brienenoordbrug kwam aanvaren, lagen langs de kade reeds alle benodigde pijpen gereed, netjes gerangschikt op maat, aantal en plaats. Twee torenkraanmachinisten zaten vanuit de hoogte te loeren op hun prooi en jawel hoor, daar kwam de „Bow Cedar”. Het

schip was nog niet afgemeerd, toen ze de eerste hijs pijpen al aan boord deponeerden. Meteen stortten ijzerwerkers en branders zich op dit presentje uit hoger sferen en begonnen onvervaard de pijpen of, zoals de ijzerwerkers het noemden: stukken rond met een gat erin geboord, op dek uit te leggen. Te zelfder tijd begonnen anderen de oude leidingen te slopen op de inmiddels aangegeven plaatsen en zo... ontstond een samenwerking, waarin alle betrokkenen het grootste plezier hadden.

Uitroepen, waarschuwingen en kwinkslagen vlogen over en weer. Keihard werd doorgedouwd en ijzerwerkers zowel als branders koppelden pijpen en toverden met pakking alsof ze nooit anders gedaan hadden.

Of het karwei op tijd klaar was?

Gunst ja. Binnen 24 uur was het zaakje gepiept.

Twee jubilarissen van 40

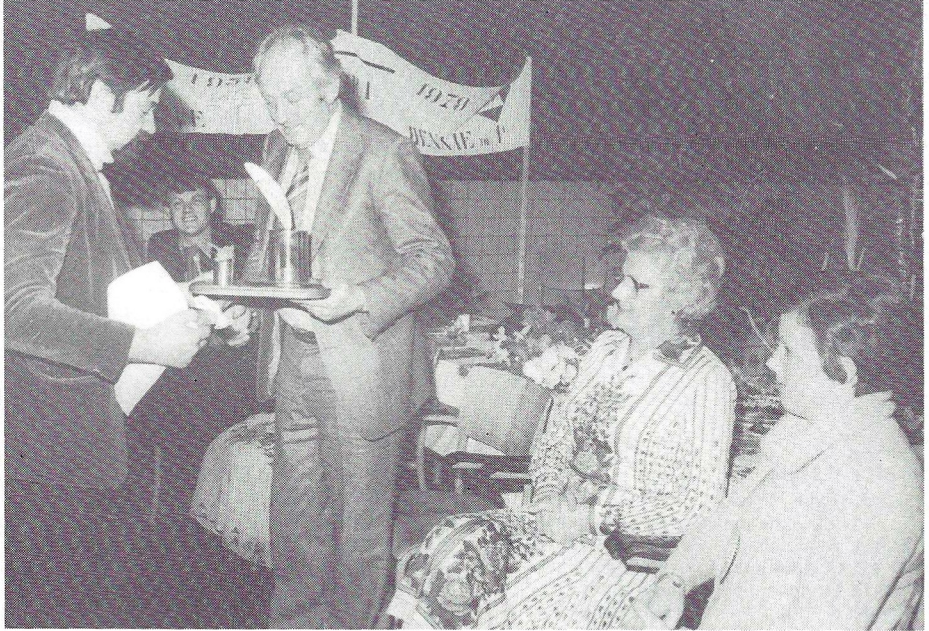
H. Heiden

Twee zilveren eremedailles werden in het begin van 1979 uitgereikt aan Boele-medewerkers, die gedurende 40 jaren hun bedrijf trouw zijn gebleven.

Op 3 januari 1979 waren we te gast bij koperslagersbaas H. Heiden in de Paul Krugerstraat.

Henny, zoals iedereen hem kent, behaalde in 1957 zijn Bemetel-diploma koperslager en werd in 1965 aangesteld als meewerkend voorman, in 1967 als niet-meewerkend voorman. Weer twee jaar later volgde zijn aanstelling tot koperslagersbaas.

In zijn loopbaan heeft hij zich door zijn volledige inzet duidelijk naar een leidinggevende functie opgewerkt, een lijn, die ook in zijn vrijetijdsbesteding werd doorgetrokken. Hij is enthousiast liefhebber van het houden van kleinvee, verdiepte zich daar volledig in en is nu keurmeester met diploma A.

Instructeur Verbeek overhandigde namens de collega's een zelfvervaardigd cadeau.

C. van der Giessen

Veertien dagen later, op 16 januari, was het de heer C. van der Giessen die mijlpaal 40 bereikte en dus togen we naar Tollensstraat 44 te Ridderkerk.

Onze constructeur begon zijn loopbaan 40 jaar geleden bij Gebr. Pot als jongste bediende op tekenkamer scheepsbouw. Leergierigheid en praktische ervaring vormden hem tot allround-tekenaar, maar toch was er sprake van specialisatie, toen Gebr. Pot overging op het systeem van optisch afschrijven. Dat betekende „tekenen 1 op 10”, wat grote nauwkeurigheid vereist.

Hij was daar de aangewezen man voor en in 1961 werd hij dan ook aangesteld als chef optisch afschrijven.

In 1969, toen de overgang naar Boele een feit werd, kwam hij op onze tekenkamer als constructeur, en hij is dat tot op heden gebleven.

Met vrouw, zoon en schoondochter in de directiekamer.

Wist u dat . . .

- er in 1977 – 103 medewerkers met lasogen en 28 medewerkers met andere oogletsels waren met kort of langdurig werkverzuim.
- er dagelijks 10-tallen medewerkers met oogletsels voor behandeling in de verbandkamer komen.
- deze in de meeste gevallen voorkomen hadden kunnen worden!
- Uw werkgever de nodige beschermingsmiddelen verstrekt.
- er donkere voorzetglazen te verkrijgen zijn die bescherming bieden tegen laslicht!
- er ook blanke voorzetglazen beschikbaar zijn ter bescherming van de (veiligheids)brillen!
- er niet alleen veiligheidsbrillen, maar ook slijpbrillen en brillen om brandsnijwerk te verrichten, verstrekt worden!
- men de veiligheidsbril verstrekt krijgt om deze ook daadwerkelijk bij **ooggevaarlijke** werkzaamheden te gebruiken!
- U voor veiligheidsbrillen met correctieglazen op recept van de oogarts terecht kunt bij de Bedrijfsgeneeskundige Dienst. (Verbandkamer)
- men zich ervan bewust moet zijn, dat er wel oogbeschermende middelen in het gereedschapsmagazijn te verkrijgen zijn, maar **geen nieuwe ogen!!!**
- U op uw werk de verantwoordelijkheid draagt ten opzichte van Uzelf en Uw gezin!
Gebruik daarom deze beschermingsmiddelen.
- U voor eventuele informatie terecht kunt bij de Veiligheidsdienst.

Personalialia

JUBILEA: 25 jaar

- 8- 3 J. J. van Nikkelen Kuyper ijzerw./sectiebouwer
8- 3 A. van Osch electr. lasser/brander
8- 3 P. G. de Winter ijzerwerkersbaas
19- 3 D. Hummel handbrander
1- 4 N. Kruihof rekeningmaker
27- 4 C. de Snoo bankwerkersbaas

JUBILEA: 40 jaar:

- 11- 4 W. Moog schilder
12- 4 H. E. L. Aanen hakker
27- 4 C. M. Blok centerdraaier

TERUG UIT MILITAIRE DIENST:

- 22-12 P. J. van der Velden l.l. ijzerwerker/
instr.ploeg
27-12 E. W. Grauss bankwerker
2- 1 G. van Bruggen scheepsbeschieter
2- 1 A. van Bloois koperslager
2- 1 R. W. Diaz bankwerker
15- 1 E. de Heer bankwerker
17- 1 L. J. de Knegt koperslager

UIT DIENST GETREDEN ZIJN:

- 15-12 M. Garcia Morales Torres elektrisch lasser
29-12 J. L. de Kool kostprijsmaker
29-12 J. Gutierrez Benitez elektrisch lasser
29-12 N. B. Alkema aanbouwer/ijzerw.
29-12 J. Siebert elektrisch lasser
29-12 R. Pors aanbouwer/ijzerw.
29-12 A. van Koten bankwerker
29-12 L. van der Spoel bankwerker
29-12 J. van Buren ijzerwerker

VOOR 1e OEFENING NAAR MIL. DIENST:

- 2- 1 M. J. van Os ketelmaker
5- 1 T. P. Tichelaar koperslager
5- 1 G. Gravendeel ijzerwerker

DE DIENST VERLATEN I.V.M. VRIJWILLIG VERVROEGD UITTREDEN

- 29-12 T. W. de Ruyter plaatsvervangend
beheerder
logiesgebouw

GEBOREN:

- 28-11 Ikrame, dochter van dhr. en mevr. H. Ro-faqui-Benamchak
29-11 Aysun, dochter van dhr. en mevr. N. Aytimur-Yüksel
23-12 Claudia, dochter van dhr. en mevr. N. J. T. Modder-Portielje
2- 1 Hendrikus, zoon van dhr. en mevr. S. P. van Rees-Looy
3- 1 Angelique Corrina, dochter van dhr. en mevr. J. A. Hollander-van der Klooster
7- 1 Loek, zoon van dhr. en mevr. D. Jurrens-Adang
9- 1 Ivo, zoon van dhr. en mevr. N. de Vos-Schoonderwoerd
10- 1 Neeltje Marieke, dochter van dhr. en mevr. A. W. van der Pol-van Es
15. 1 Bianca, dochter van dhr. en mevr. P. Auperlee-Lodder

HUWELIJK:

- 12- 1 Mej. J. S. Zijderveld met dhr. T. Visser

D. v. d. Wetering B.V.

IN DIENST GETREDEN IS:

- 18-12 A. L. Verheij adm. medewerker
inkoop

UIT DIENST GETREDEN ZIJN:

- 30-12 K. Koens sales-manager
31- 1 E. A. Lans pijpenbewerker
31- 1 A. H. K. van Kolck elektrisch lasser
31- 1 G. W. van Doorn bankwerker

IN MEMORIAM

Op 3 december 1978 overleed op 81-jarige leeftijd de heer

G. C. BOSSELAAR

Hij was werkzaam in het Centraal Magazijn.

Na een dienstverband van 15 jaar werd hij op 14 december 1962 gepensioneerd.

Op 2 januari 1979 overleed op de leeftijd van 89 jaar de heer

H. MEIJDAM

die na een dienstverband van 37 jaar als hakker op 27 juli 1956 werd gepensioneerd.

Op 9 januari 1979 overleed op 81-jarige leeftijd de heer

H. J. MEIJER

Na een dienstverband van 28 jaar als boorder werd hij op 19 januari 1965 gepensioneerd.

Wij gedenken hen, die gedurende een groot aantal jaren hun beste krachten aan het bedrijf hebben gegeven.

Mogen hun familieleden de kracht vinden het verlies van hun dierbaren te kunnen dragen.